

Sordum sarı çiçeğe,
Annen baban var mıdır ?
Çiçek eydür derviş baba,
Annem babam topraktır.

Sordum sarı çiçeğe,
Evlat kardeş var mıdır ?
Çiçek eydür derviş baba,
Evlat, kardeş yapraktır.

Sordum sarı çiçeğe,
Sizde ölüm var mıdır ?
Çiçek eydür derviş baba,
Ölümsüz yer var mıdır ?
Yunus Emre

...

Ayşe Sümeyye Yücel

Arife Çiçeği

Yaşım fazla ilerlemiş olmasa da çocukluğuma özlem duyduğum anılar vardır. Bunların başında en özel ve en güzeli, geçmiş olan bayramlarımızdır. Bayrama dair anılar cümlesinden olarak bayramlıklarımızı, şekerlerimizi, harçlıklarımızı dile getirebilirim.

Hafızamda yer eden o tatlı bayram telaşları, koşuşturmalar, dip bucak temizliği, hazırlanan leziz sarmalar, lokumlar, ekmek ve baklavalalar... Annem ve babaannem bütün bu işlerle uğraşırken benim tatlı telaşım ise bayramlıklarımı dolaptan çıkarıp çıkarıp bakışım idi. Bayramda gelecek kuzenlerim ile birbirimize bayramlıklarımızı gösterişimiz, şeker ve harçlık toplama merasimlerimiz ise ayrı bir güzellikti.

Babaannem her birimize çorap alırdı bayramlarda. Onun o çorap verişini dört gözle beklerdik. Sonra arife gecesine kına yakardık ellerimize, ertesi gün biz çocuklar büyüklerimizin ellerini öpünce onlar da o kınalı parmakları koklayacak, öpecekti. Ne güzel günlerdi...

Bayram gelmeden bayramlıklarımızı giyemezdim. Ne de olsa çocuktuk, oyuna dalar, düşer kirletirdik. Bu açıdan bayramlıkların heyecanı ile o gece uyuyamazdık. Sabah bir an önce olsun diye beklerdik. Kuzenlerim arasında tek kız çocuk ben idim. Sabah erkenden namaz için kalkışları ve bayramlıklarını erken giyishlerini kıskanırdım hafiften. Ben de camiye gideceğim diye mırıldanırdım ama gidemezdim. Onun için bayramlıklarımı hemen giymeme izin verilirdi. Bununla avuturdum kendimi ve pencerede onların bayram namazından gelişlerini beklerdim. Gelsinler ki, şeker torbamızı alıp komşuların kapılarını çalalım. Ve böylece başlasın tatlı bayram telaşımız!...

Yıllar sonra öğrendim ki, çocukken minik kalbimizle içimizdeki bu bayramlık giyme sabırsızlığı meğer her dönemde varmış. Osmanlı'da Arife günü sabırsızlık gösterip bayramlıklarını erkenden giyen ve sokağa çıkan çocuklara "arife çiçeği" denirmiş. "Osmanlı'nın en güzel geleneklerinden biridir Arife Çiçeği. Şimdilerde biraz azalmış gibi görülse de o dönemde de küsler barıştırılır, yaşlılar ziyaret edilir, yoksullar ve çocuklar sevindirilirdi. Çocukları sevindirmek için onlara bayramlık mintan, pantolon ve papuçlar alınırdı."¹

Çocuklarımız hep gülsün, bayramlarımız bayram olsun. Bayramlarda kapınız çokça Arife Çiçeği'yle dolsun, inşallah. Bayramlar mübarek olsun.

---

¹ Bkz. <https://youtu.be/oArKd32Fk-0>